

Разведрени отъ игривата пѣсенъ, всички шумно се раз-
приказваха. Царицата бѣше радостна и бѣбрива като ни-
кога. Непрекѣснати смѣхъ цѣвтѣше на устнитѣ ѝ. Иоанъ
и Ана, които седѣха единъ срещу други, дръзнаха да се
погледнатъ по-дълго. Жадно — съ безуменъ копнежъ. Ви-
ночерпцитѣ непрестанно пълнѣха купитѣ. Очитѣ на всички
искрѣха въ несдържано веселие.

Царица Елена се наклони къмъ Калояна и пошѣпна:

— Каква хубавица дъщеря има ватахъ Андрея. Какъ
ти се вижда?

Царьтъ изгледа втренчено девойката и отвърна:

— Колкото е по-хубава, толкова по-малко трѣбва да
се срѣща съ Иоанъ. Внимавай. Момъкътъ е младъ. — И
той се навѣси.

Елена изтрѣпна и сведе тѣжно чело.

— Но защо? — опита се тя да упорствува. — Девой-
ката е скромна и работлива. И после... — но тя потре-
пера отъ погледа, който царьтъ впи въ нея.

— Стига, госпожо! По това нѣма вече какво да гово-
римъ. Внимавай и бди. Ако забележишъ, че Иоанъ се
увлича — кажи ми. Ведната ще изпратя ватаха и цѣлото
му семейство въ Срѣдецъ. Той и безъ това обикаля по-
вече изъ южнитѣ области.

— Иваница...

— Ни дума повече! — и царьтъ се обърна отново
къмъ госта:

— Още една пѣсенъ, драги момко! Нѣщо весело...
Много весело!

Жиаръ грабна лютнята:

Quant se vient en mai ke rose est panie
Je l'alai coillir par grant druerie...

Отъ пѣсенята лѣхаше ведрина, пролѣтенъ дѣхъ, млада
любовъ...

Мнозина боляри почнаха да тропатъ съ кракъ и да
плѣска въ скокливия ѝ ритъмъ. Нѣкои отъ тѣхъ
станаха, обградиха госта, и съ шумни възклицания поч-
наха да му изказватъ възторга си. Дигнаха високо чаши,
чукнаха се.